

[Jørgen Jørgensen.]

for at kunne ansætte en kvindelig Præst, hvis de tror, det tjener den Menighed, hvis Interesser de er valgt til at varetage.

Jeg mener ikke, at de Grunde, Ministeren har givet for ikke ved denne Revision af Loven at aabne Adgang for Kvinder til Præstestillingen, har tilstrækkelig Vægt, og det er min Opfattelse, at et betydeligt Flertal i det høje Ting vil være stemt for at gennemføre en Ændring af Loven, hvorved det rimelige og retfærdige Krav, at Kvinder kan øve Præstegering paa lige Fod med Mænd, imødekommes. Den Forstaaelse for disse Synspunkter, der kom til Udtryk gennem Ministerens Forelæggelsestale, giver mig Grund til at tro, at ogsaa Ministeren vil yde sin Medvirken til, at et positivt Resultat kan opnaas allerede i denne Rigsdagssamling. Jeg tror, at der under Sagens videre Behandling vil vise sig at være Mulighed for at løse dette Problem paa en Maade, der svarer til hele det danske Folks Indstilling til dette Spørgsmaal, saaledes at Lovgivningen ikke, hvis et Menighedsraad ønsker, at en Kvinde skal være Præst i Sognet, skal være nogen Hindring for, at dette kan ske, og jeg haaber, at vi under Sagens Behandling maa kunne forhandle om Spørgsmaalet paa en saadan Maade, at der, inden denne Rigsdag rejser hjem, vil være givet en Lov, der giver Kvinderne den Adgang til Præstestillingerne paa lige Fod med Mændene, som kun er ret og rimelig.

Paul Holt: Loven af 1941, som her foreslaas forlænget, var et Led i den Serie af Lovændringer, der er vedtaget siden 1920. De har været bestemt af en ganske særlig historisk Situation, nemlig den Præstemangel, man stod i inden for Folkekirken i 1920 i Forbindelse med Genforeningen. Loven havde først Midlertidighedens Præg, men har efterhaanden faaet Præg af at være en temmelig konstant Lov. Det, der er væsentlig i den nu eksisterende Lov, er dette, at den giver Adgang for Ikke-Teologer til at beklæde Præsteembedet i den danske Folkekirke. Dengang Forslaget var til Debat i det kirkepolitiske Udvalg af 1928, blev der fremlagt et statistisk Materiale vedrørende det Antal Ikke-Teologer, der var ansat i Folkekirken som Præster, og jeg tillader mig her at spørge den højtærede Minister, om Ministeren kan give Oplysning om, hvorledes det forholder sig nu, hvor mange Ikke-Teologer der nu er ansat som Præster i Folkekirken. Det har jo nogen Betydning at faa dette at vide, naar man vil bedømme Værdien af den nu-

gældende Lov og dermed ogsaa Værdien af en Fortsættelse af denne Lov.

Men selv om det var en akut Situation, der i sin Tid bevirkede, at der blev aabnet Adgang for Ikke-Teologer til Præsteembedet, var det vel ikke denne Begrundelse, der var den eneste. Bag ved Ønsket om at give Adgang for Ikke-Teologer til Præsteembedet laa der ogsaa et aandeligt Synspunkt. I vide Kredse har man haft en vis Mistillid til den teologiske Uddannelse. Der var mange, der mente, at den slet ikke kvalificerede til at beklæde et Præsteembede, og denne Mistillid havde dels sit Udspring i en teologisk Vurdering af selve det teologiske Fakultets Virksomhed og dels i en særlig stærk Fremhævelse af det almindelige Præstedømme i Modsætning til det særlige Præstedømme, det gamle katolske Dogme, som syntes stadig at spøge ogsaa i lutherske Præsteklæder. Mistilliden til det teologiske Fakultet hænger vel sammen med den stærke Spænding mellem den saakaldte liberale og den ortodokse Teologi, og vi ved, hvorledes denne Spænding i Norge førte til, at Menigheden oprettede sit eget teologiske Fakultet, som nu uddanner langt det største Antal Teologer i Norge. I Danmark gik det aldrig saa vidt, og man maa vel endda sige, at der for Tiden er temmelig smulte Vande i saa Henseende. Men det teologiske Fakultets — det gælder vel begge de teologiske Fakulteters — usikre Holdning over for Kirken har naturligvis bidraget til at holde Mistilliden aaben, en Usikkerhed, der ytrer sig deri, at fremragende Talsmænd i Fakulteterne betragter disse som rene Statsinstitutioner uden kirkelige Forpligtelser af nogen Art ud over den formelle Forpligtelse, der bestaar i at eksaminere til den Kandidatexamen, der normalt giver Adgang til at søge Præsteembede.

Det siger sig selv, at en saadan Opfattelse ikke styrker de teologiske Professorer, naar de igen vil slaa et Slag for at bevare den teologiske Uddannelses Fortrinsstilling. Fra et positivt kirkeligt Synspunkt vil man under saadanne Omstændigheder ikke have noget at indvende imod, at de teologiske Statsfakulteters Monopol paa Præstedannelsen bliver brudt. Jeg vil tillade mig at spørge den højtærede Kirkeminister, om jeg opfatter hans Stilling rigtigt, naar jeg mener, at han ogsaa anlagde en saadan kirkeligt motiveret Betragtning i Forbindelse med Lovens Bestemmelser om Adgang for Læg-mænd til at søge Præsteembede.

For at man ikke skal tage fejl af mit eget Standpunkt, vil jeg præcisere det saaledes, at den teologiske Embedseksamen